

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Gospodskih ulicah št. 12.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vsem onim p. n. naročnikom, ki naročnine še niso poravnali, bode jutri list ustavljen. To v pojasnjenje, da ne bode nepotrebnih reklamacij.

Upravnništvo „Slovenskega Naroda“.

V Ljubljani 8. februarja.

Zvezda sreče spremljala je Nemce dolgo časa na diplomatičnem in na vojnem polju. Prusi zmagali so Dance, Avstrijce, nazadnje s pomočjo drugih Nemcev celo Francijo, ki je pod Napoleonom III. bila najmogočnejša država v Evropi. Pruski kralj je v Versailles dal se proglasiti za nemškega cesarja. Po tej vojni postala je bila Nemčija tako mogočna, kakor je bila poprej Francija, da celo mogočnejša. Kakor so poprej obračali poglede v Pariz, tako so jih pozneje v Berlinu. Svet je bil preverjen, da se ondu odločuje usoda vse Evrope, deloma tudi usoda drugih delov sveta.

Nemške zmage pa niso imele samo ugodnih posledic za Nemce. Kolikor veljavnejša postala je država, toliko večji bili so tudi stroški. Treba bilo je velike vojske, da se to ohrani, kar se je pridobilo s potoki krvi na bojiščih. V deželi se je začela širiti revščina in mnogi bili so prisiljeni iskati si drugod svoje domovine, ker doma niso toliko prislužili, da bi se mogli preživeti in prenašati državna bremena, ki se vedno večjajo. Poleg tega pa še nekaj družega sili Nemce k izseljevanju. Narod nemški se nenavadno hitro množi. Doma mora mu torej pomanjkovati prostora.

Največ so se Nemci s prva izseljevali v Severno Ameriko, kjer je še prostora za nekaj milijonov ljudi. Ali izseljenci, ki so si poiskali domovanja onostran atlantskega oceana, bili so za Nemčijo izgubljeni. Neso jej prinašali nobenega dobička več. Mnogi so se pa celo raznarodili, ter se poangležili. Znano je, da se v Severni Ameriki noben živelj ne more kaj uspešno ustavljati se energičnemu anglosaksonskemu. Bismarcku to pač ni moglo ugajati, da se tako zgubljajo člani mogočnega nemškega naroda.

Nemci se izseljujejo tudi na Rusko in v jugoslovanske dežele, na Balkan in celo v Malo Azijo.

Tu so zanje že ugodnejša tla. Saj lahko kolikor toliko delujejo za nemško kulturo. Nemški živelj v Rusiji bi Nemčiji bil kaj dobra predstraža v kakej vojni z Rusijo. Zato so se posebno naseljevali ob zapadnih mejah. Sprva bila je Rusija celo slepa, da je sama pospeševala ta naseljevanja. Od Petra velicega sem nastala so v Rusiji, posebno na Poljskem, pa tudi ob Volgi cela velika sela, kakor se vidi iz zemljevida, ki ga je izdal občni nemški Schulverein v Berlinu. Poslednji čas se je pa v Rusiji za Nemce marsikaj jako neugodno obrnilo. Spoznali so, da je naseljevanje Nemcev jako neugodno. Začeli so je iztiravati in delati jim druge ovire. Vidno je, da je zlati vek za Nemce v Rusiji že minil. Mnogi so že ostavili to slovansko državo in si poiskali domovja v Ameriki.

Balkan res zmatrajo nekateri Nemci že za svojo bodočo pokrajino, toda tamošnje prebivalstvo pa za Nemce dosti ne mara. To vidimo v Bosni in Hercegovini, v Srbiji, Bolgariji in Rumuniji, povsod prosti narod sovraži Švaba. V Rumuniji še kralj ni posebno priljubljen zategadel, ker je Nemec. V Bolgariji je posebno Battenberžan podpiral Nemce, in so že v Sofiji imeli precejšnjo kolonijo, ki se pa hitro manjša. V Carigradu bili so Nemci nekaj časa priljubljeni, a zadnji čas pa tudi zanje dosti ne marajo. V orijentu morajo Nemci biti hud boj tudi z drugimi konkurenti, Angleži in Francozi, ki so glede trgovine mnogo spretnejši. Te kolonije ne donajajo sedaj Nemčiji še nobenega gmotnega dobička, pa tudi političen dobiček utegne od njih imeti še le v oddaljenej bodočnosti. Mnogo nemškega življa se pa tudi v orijentu poizgubi brez sledu.

Bismarck je jel preiščevati, bi li ne bilo ugodno, da bi Nemčija osnovala si posebne svoje kolonije, kakor jih ima Anglija v vseh delih sveta. Vse države, ki imajo obširne kolonije zunaj Evrope, so navadno obogatele, njihova trgovina in obnija sta se lepo razvili. Posebno Anglija ima mnogo dobička od kolonij svojih.

Tudi Nemcem bilo bi mnogo pomagano s kolonijami. Toda kje jih pa hočejo osnovati, ko so vse boljše kraje si že prilastili Angleži, Francozi, Španjoli, Holandeži in drugi. Le v Afriki in Av-

straliji je še nekej prostora. In res so Nemci obrnili poglede svoje v te pokrajine. Napravili so si velike faktorije. Da bi pa povzdignili trgovino, uveli so direktno vožnjo z nemškimi parniki v Afriko, Azijo in Avstralijo. Kakšne uspehe so si obetali od teh podjetij, ve vsakdo, kdor je čital poročila o tedanjih obravnavah v državnem zboru nemškem. Dobički taci kolonij bi kaj prav prišli vedno lačni nemški državni blagajnici. Naselnike bi lahko klicali za vojake, če bi bila sila, kar pa ne morejo, če se izselijo v kako drugo državo.

Kak uspeh so imeli v Afriki, o tem smo nedavno govorili. Ravno sedaj se odpravlja v Afriko državni komisar Wissman s 60 častniki in podčastniki, da popravi dosedanje nemške neuspehe. Nabrati misli v Egiptu in Sudanu okoli 1000 arabskih vojakov, da bode ž njimi pokoril upornike. Se mu li bode posrečilo pridobiti Nemcem prejšnji upliv v Afriki, je jako dvomljivo.

Jednaka nesreča, kakor v Afriki je zadela Nemce v Avstraliji. 6. aprila 1886 bili so v Berlinu sklenili pogodbo z Anglijo, da ostanejo tako imenovani Samojski otoki Upoly, Savaji in Tutuvalu nevtralni, in da se sme ondu naseliti kdor koli. Glavno pristanišče nemško je v Apiji na otoku Upoly. Leta 1885. je bilo na teh otocih, ki imajo 35.000 prebivalcev, 275 ladij, mej njimi 170 nemških. Nemci so na njih imeli velike faktorije. Širili so se vedno in vedno in tako spravili mnogo zemlje v roke svoje. Na to so se pa jeli pripravljati, da si prilaste sami te otoke, a to je dalo povod puntu domačinom, ki so opustošili nemška zemljišča ter jih tudi več pobili.

Nemci so napovedali vojno načelniku samojskih otokov in si začeli sami zapovedovati. Razširili so vojno stanje celo na tujce. To je vzbudilo veliko nevoljo v Angliji in Severnoameriških državah. Ameriške ladje so jele celo pregledovati nemške, če ne vozijo orožja. Začela so se diplomatska pogajanja, ki so se končala s tem, da se je Nemčija popolnem udala energičnim Američanom, ter je Bismarck naznanil predsedniku Clevelandu, da je nemški konzul dobil strog ukaz, da mora se držati nevtralitete, spoštovati pravo tujcev, in od-

LISTEK.

Filomen in Bavidia.

(Spisal Svatopluk Čech.)

(Dalje.)

Takoj pri prvem pogledu na to ljubeznjivo devojko polno pomladne svežesti in krasote vzdrhtelo je moje srce v tajnem kopernenju. Čim dalje pa sem občeval ž njo, tem močnejše lastila se je mojega srca čaroba pomladne njene krasote, krasno njeno svetlomodro oko, veseli nasmeh njenih ust, kakor stekan iz žarkov majskega solnca. A nisem se upal razodeti jej svojih čutil. Moral sem poleg tega še parodovati sanjarsko ljubezen, ki je v istini gorela v moji notranjosti. Vsled tega nisem vedno dostojno izvajal komičke vloge svoje. Večkrat izvijali so se mi iz prsi resnični, globoki vzdih kopernenja, večkrat umolknil sem ob njeni strani za dolgo časa in gledal z opojenjem na sveža njena usta, na nežno jej roko, igrajočo se brezskrbno s pahljačem, na okroglo njeno nožico teptajočo ob tla v dozdevnem komičkem srdcu nad neprijetnim molkom neukretnega kavalirja.

Neko nedeljo šel sem s celo obitelji, izvzemši

seveda dva najstarejša člana njena, v gozd na sprehod. Prepustili so Jaroslavo mojemu kavalirskemu varstvu in skrbi ter nama veleli, da greva naprej. A iz raznih migljajev moje družice mogli so vspoznati za nama gredoči, da ni pri volji ostati vedno v ognju zvedavih njihovih oči, temveč da položi mej naju in ostalo družbo vsaj toliko zelenega gozdnega somraka, da bi si mogla neopaženo stisniti drug drugemu roko in pogledati si ob jednem v koperneče oči, kakor se to dogaja v romanih in morebiti tudi v resnici.

In res: jedva prišli smo globokeje v gozd, požurila je korake ozirajoč se smehljaje po družini, ki je ostala za dober del zadi na ozki stezici, preko katere si je z obeh strani gosto gozdno vejevje podajalo zelene roke. Tako prišla sva do globoke doline. Za trenotek izginila je nama ostala družina popolnoma izpred oči. Stala sva v globoki, skrivnostni senci gosto sklenenih zelenih vršičkov, pod kojimi je hitel čist potoček bogato obrobjen s krasnimi vodnimi rastlinami preko mahovitega kamenja. Skozi zmes različno osenjenih in osvetljenih listkov prodiral je zgorej na pošev trak jasne svetlobe ter padal ravno na čelo in rujave kodre Jaroslavine, ki je stala nad potokom oprta z latkami ob ograjo slabega, iz brezovih debel zbitega mostka.

S cveti okrašeni slamnik spustila je nazaj in s prstki stikala je v majhnem košku napolnjenim z jurčki, lisičicami in kakmaki, katere je mej potjo nabrala. V tem bajnem polusvitu zdela se mi je še krasnejša, kakor sploh kedaj.

„Le Undina bi se imela tu še prikazati!“ dejala je sanjavo.

„Vi ste krasnejša, kakor Undina, Jaroslava!“ vskliknil sem nehote z opravičujočim naglasom ljubezni.

„Aj, aj — ali res?“ vskliknila je devotka s smehom ter se koketno obrnila k meni.

Mesto odgovora oprl sem se mostu ob ograjo, in koleno moje upognilo se je k njeni nogi. Strastno vznemirjen hotel sem ujeti in poljubiti njeno roko. Ona pa se je umaknila, in začuli so se že zgoraj glasovi ostalih sprehajalcev. Ustal sem in se ozrl tija — ravno se je prikazal mej listjem blede, s temnimi kodri obrobjeni obraz gospodične Olge, čegar ljubezniva mesečna pojezija je podvojeno uplivala v tajinstvenem polusvitu ua tem krasnem kraju.

„Ah, da nisi preje prišla“, zaklicala jej je Jaroslava veselo. „Gospod Bažant igral je sedaj svojo nlogo znamenito. Slišati bi morala, kako me je primerjal Undini, videti bi morala, kako se mi

ložiti vso vladno oblast na otocih, katero si je bil prisvojil.

Upliv nemški na Samojskih otokih je uničen in ni ga sredstva, da bi ga obnovili, ker ne smejo rabiti sile. Nemški listi sedaj skušajo pomanjšati važnost te zadeve. Kakor se kaže, od kolonijalne politike Nemci nemajo družega, nego škode in diplomatske blamaže.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani, 8. februarja.

Budgetni odsek **državnega zbora** potreboval bode še kacij osem sej, da reši budget. Budgetna debata se bode torej začela še le koncem tega meseca. Vlada želi, da se konča do velike noči, da se bode zborovanje nehalo sredi oktobra.

Ko se je debata o vojnem zakonu v državnem zboru **ogerskem** jako zavlekla ter utegne podrobna debata dolgo trajati ter tudi ogerska gospodarska zbornica ne bode zakona kar tebi nič meni nič vsprejela, se bode letos moralo novačenje, ki se po navadi začne v marci, vršiti še po starem zakonu. V Pešti se vedno določneje govori, da bode vlada privolila, da se v podrobnej debati nekatere preostre določbe spremene, ker se že ministerstvo boji, da sicer ne bode za vse paragrafe dobilo večine. Tudi na Dunaji baje več ne zahtevajo, da se mora zakon vsprejeti nespremenjen, vsaj tako trdi Budimpeštanski listi.

Vnanje države.

Rusija je naznanila nekda Svetemu stolu, da hoče pomilostiti Vilenskoga škofa in dva ali tri druge poljske škofove, ki so bili pregnani v Sibirijo. Škof pa ne bode smel bivati na Poljskem, temveč mu bode vlada odkazala bivališče v južni Rusiji. Pogajanja zastran imenovanja štirih škofov na Poljskem se nadaljujejo in je baje upanje, da se bode kmalu povoljno končala.

V državnem zboru **nemškem** je pri tretjem branji državnega proračuna prišla Gefckenaova zadeva v razgovor. Že v generalnej debati je liberalni poslanec Rickert to stvar ob kratkem omenil, ko je Kardorff napal Stoscha. Poslanec Munckel je pa v specialnej debati pri postavitvi „državni kancelar“ obširneje govoril o tej zadevi. On ne simpatizuje za Gefckena, ker je konservativec. Ta zadeva, bil bi vsakdo mislil, je bila končana s tem, da je državno sodišče ustavilo preiskavo. Ker pa državni kancelar ne zmatra te stvari za rešeno, mora on spregovoriti o njej. V civilizovanih državah ni navada, da bi se pozivljali narod, da naj dela sodbo o najvišjem sodišči. Mari se je z objavo zatožnice zares hotelo pokazati narodu, da ima državno sodišče prav, češ, ta zatožba je pa res tako slaba, da se ne splača, da bi se o njej obravnavalo? Ne, državljani so se le pozivljali, da se izreko proti državnemu sodišču. Kancelar hoče sam razsojati, kdaj je umestna tajnost, kdaj pa javnost. Če se objavi dnevnik, katerega ni pisal kancelar, mora ostati tajen; če se pa kaj objavi, čemur se upira zdrav razum vseh nezavisnih, tedaj je pa dobro delo. Da se kličejo državljani, da se izrek proti državnemu sodišču, to je nečuvstvo in nasprotuje pravemu redu. Še le glavna obravnava je javna, do tedaj pa ima vsa obravnava ostati tajna, torej tudi zatožnica. Če bi jo bil priobčil zagovornik, bil bi kaznovan; da bi je pa priobčilo državno oblastvo, na to zakonodavec niti mislil ni. Vse pa prezeza, da so se zasobna pisma ki so pridejana zatožnici, objavila zaveznim vladam, da celo oficijoznim listom, da so priobčevali izvlečke iz njih. Taka pisma sme po zakonu pogle-

dati le sodec. Mož, ki je pisal ta pisma, se ni nič zakrivil, tudi niti misliti ni mogel, da bode državni kancelar njegovo postopanje zmatral za nevarno državi. Mož je nedolžen, dokler „Köln. Zeit.“ ne premeni razsodbe sodišča. Zakon zahteva, da se taki papirji vrnó lastniku, ko se doseže preiskave namen. Mari je kancelar pisma konfiskoval? Pisma so lastnina onega, ki jih je pisal, namesto da bi mu jih vrnil, ga pa odškodujejo s tem, da jih objavijo. To je prisvojenje tuje lastnine. Če so pri tem udeleženi uradniki urada vnanjih zadev, tedaj se da to porabiti Arnimov paragraf, po katerem se kaznuje uradnik z večmesečno ječo, ako objavi papirje, ki bi bili imeli ostati tajni. Kancelarja nazivljajo stvaritelja države, pa on je tudi stvaritelj državnih sovražnikov. Kako pravno stanje bode pač v Nemčiji, če bode kancelar smel pisma slednjega konfiskovati in objaviti. Priobčenje zatožnice zagovarjal je pruski pravosodni minister Schelling, pa ne s posebnim uspehom. Rekel je, da se po tiskovnem zakonu sme zatožnica priobčiti, kakor hitro se začne glavna obravnava, ali kakor hitro je sodnje postopanje končano. Njegov zagovor seveda ne velja, ker tu glavne obravnave ni bilo, posebno se na ta način ne more opravičevati priobčenje zasobnih pisem. Minister je tudi obžaloval pomanjkljivost zakonov, da Gefckena kaznovati neso mogli. Windthorst hudo graja objavljenje zasobnih pisem in imenuje tako postopanje zlorabo uradne oblasti. Če hoče vlada predložiti spremembo kazenskega zakona, predlagal bode on dostavek h kazenskemu postopniku, da se varujejo pravice zatožencev in neudeleženih tretjih oseb. Zakoni morajo se vestno spolnovati, na tem obstaja varnost države, varnost posamičnikov, posebno pa varnost krone. Govornik obžaluje, da se krona tako pogostem vlači v dnevne prepire. Čudi se, da se je minister skliceval na tiskovni zakon, ki velja le za časnike, ne pa za uradnike. Tu pride v poštev le kazenski red, ki pa prepoveduje objavo zatožnice, dokler ni bilo obravnave. Poslanec Richter obžaluje, da kancelar ni navzoč. Obžaluje, da so se žalile pravice popolnem neudeleženih za domovino zaslužnih mož, kakor sta Stosch in Rogenbach. Prvi je najdalj let vkupé deloval z državnim kancelarjem poslednji je bil kot badenski minister podpiral Bismarckovo politiko. Karakteristično je, da je pravosodni minister našel pomanjkljivost zakonov. Sedaj velja načelo, kancelar ima zmeraj prav. Če mu kako sodišče ne da prav, je zakon kriv. Govornik misli, da so stvari, ki so razkritja v imediatnem poročilu mnogo nevarnejše za državo, nego je bilo priobčenje dnevnika cesarja Friderika. Poslednje mesece pač ni kancelar nabral lavorik. Vlade je pa zagovarjal nazadnje svetnik apelnega sodišča Klemm iz Draždan, pa tudi brez pravega uspeha. Trdil je, da bi bila vlada lahko objavila vsa pisma po listih, če bi ne bila ozirna. Ta debata razmer v Nemčiji ni pokazala baš v najlepši luči.

Pruska zbornica poslancev je brez debate izročila odseku načrt zakona, s katerim se povisa dotalacija krone. Dolgo se je govorilo, da bode državni zbor dovolil cesarju kako svoto za reprezentacijo; a kakor se kaže, so se tu vladni pristaši bali ugovora, ker zlasti južni Nemci neso nič kaj pri volji, da bi kaj plačevali za Berolinski dvor. Prvi bodo torej morali sedaj sami nositi zvišane stroške.

V **Belgiji** je pri nekaterih kamnolomih štrajk delavcev. Bili so že boji mej orožniki in delavci, v katerih je bilo nekaj ranjenih. V Belgiji se poslednja leta strajki kaj pogostem ponavljajo, a za delavce imajo le malo uspeha, ker so delodajatelji dobro organizirani in podpirajo drug drugega.

V **Berolin** prišlo je **maročansko** poslanstvo, katero je cesar vsprejel jako slovesno v navzočnosti ministrov, generalov in dvornih dostojan-

stvenikov, sedeč na prestolu. Ko je poslanstvo prečitalo svoj arabski pisan govor in ga prevedel v nemščino eden dragamanov, je cesar odgovoril nemški zahvaljajoč se za častitko in prijateljsko mišljenje ter izrazajoč nado, da se bodo za zmajir ohranili dobri odnošaji mej Nemčijo in Marokom.

Dopisi.

Iz Kranja 7. februarja. [Izv. dop.] Staro leto 1888. zaključili smo po navadi z veseliciami. Čitalnica spravila je na oder izvorno igro, kitajsko pravljico „Li—u.“

Igra predstavljala se je (v kitajskih kostumih seveda) jako dobro; posebno pohvalo žela je gospa H., ki je, akoravno prvokrat na odru, igrala svojo ulogo tako spretno, kot najbolj izvežbana igralka. — Da, — čestitati sme si čitalnica k tako izbornej igralki; upati je, da prvi ta njen nastop ni bil tudi — zadnji. Igri sledil je ples do — poznega jutra.

Tudi slovensko „Bralno društvo“ priredilo je ta večer članom svojim v gostilni g. Fr. Ks. Sajovica zabavo s petjem, komično loterijo in plesom. — Čeravno sta bili obe veselici na jedni in isti večer, bili sta obe izredno dobro obiskani.

Dne 13. januarja 1889 priredilo je slovensko „Bralno društvo“ v prostorih gospe Killerjeve, koja jih je brezplačno odstopila ta večer, za kar jej bodi posebna zahvala izrečena, sijajen ples, kojega se je udeležilo zelo veliko in odličnega občinstva.

Dne 2. svečana t. l. imela bi se bila vršiti v čitalnici Vodnikova beseda. Vsled hudega udarca za celo Avstrijo, nepričakovane smrti toli ljubljene prestolonaslednika cesarjeviča Rudolfa se je odpo vedala. — Takoj, ko se je bila potrdila vest o preveliki zgubi, razobesili so vsi uradi in vsa društva v znak žalosti črne zastave. — V nedeljo dopoldne šel je ves mestni zastop, deputacije uradov in društev k c. kr. okr. glavarju izražati najtopleje sožaljenje o zgubi, ki je prehudo zadela celo Avstrijo. — Zakaj se duhovščina, ki vendar hoče nekaj reprezentovati v našem mesteci ni udeležila sožaljenja, mi ni znano, a glas občinstva bil je ta, da je to prečudno.

V torek, ob 4. uri popoldne, ko je bil pogreb priljubljenega nam cesarjeviča, zaprle so se v našem mesteci vse prodajalnice. Po trgu in ulicah prižgale so se svetilnice ter v znak žalosti zakrile se s črnimi prepogami. — Vsi uradi, mestni zastop, deputacije raznih društev in zelo veliko občinstva podali so se v cerkev, kjer se je opravila mej zvonjenjem tiha molitev za ranjcega. — Duhovščina seveda zopet ni bilo nikjer videti in kar sem že preje omenil, se je tukajšnje prebivalstvo zelo hudovalo nad tem činom, posebno ko je zvedelo, da se v mnogih krajih bero tudi sv. maše zadušnice za umrlega cesarjeviča. Ali si morebiti misli naša duhovščina pridobiti s tem naklonjenost prebivalstva našega mesta, ki v toli meri ljubi rod Habsburžanov in vso cesarsko rodovino? — Bodi konec za danes, rečem le toliko, govorivši v imenu vseh, da si s takim ravnanjem ne bode pridobila spoštovanja.

je priklanjal z upognenim kolenom! Lepa hvala vam, vitez Bažante! Škoda le, da nimate bolj pojetiškega, viteza dostojnejšega imena.“ — —

Nekaj dni na to prišla je v gradič neka znana rodovina s sinom in hčerami na obisk. Hoteli smo ž njimi popoldne zopet v gozd, a precejšen dež zadržal nas je doma. Stari zabavali so se s pogovorom, četa mladih, pomnožena še z mladim gospodarskim praktikantom kratila si je v sosedni sobi čas z igro na zastave, katero je uprizoril rečeni praktikant, dovršen lev kmečkih salonov. Pri neki igri moral me je Bogdan kot ječar peljati v sosedno temno izbico, iz katere me je imela jedna iz dam s poljubom osvoboditi. Po naključji pripadla je ljudomila ta naloga Jaroslavi. Pribitela je iz sobe k meni ter se dotaknila mojega čela z dihom svojim, s čimer so pri tej igri naše dame poljube nadomestovale. Hotel sem se ž njo povrniti v sobo, a ona zastavila mi je pot.

„Kaj?“ jezila se je v šali. „Tako mi hočete pokazati zahvalnost za svoje osvobojenje? Ali ste morebiti pozabili, da morate po pravilih igre osvoboditeljico poplačati z istim činom, s katerim vas je osvobodila?“

Nastavila mi je s čarobno ljubeznivostjo krasno čelo.

Torej pa, razkošna čarodejka, lahko dobiš, kar zahtevaš! Izzivaš me sama — torej pa, izpolnim ti voljo ognjevitješe, kakor se nadeješ... Te misli švigile so mi, kakor blisk po glavi in v prvem trenutku prevzet od naglega opojenja objel sem devojko ter pokrtil, ne brineč se za prisotnost Bogdanovo, z dežjem gorečih, istinitih poljubcev ne samo njeno čelo, temveč tudi ličici, oči in ustica. S silo iztrgala se je iz mojega objema, zašepetala nekaj nerazumnih besed in odpršela v sobo.

Nadaljujé igro nisem mogel biti več prejšnje volje. Bil sem jako vznemirjen. Dobro, da se je mej tem zmrčilo in se je družba igre naveličala. Premišljeval sem — s tesnim strahom — da bi čital z obličja drage devojke, kak učinek je na njej ostavilo smelo moje početje. Ko sem se pri večerji zopet sešel ž njo, zaprla je pred mojim pogledom oči, in lice njeno zagorelo je v temni rudečici. Govorila ni kakor sicer z menoj, ogibala se je mojega pogleda, bila je zamišljena, in poljub, vedni drug njenih ustnic, ni se pokazal tisti večer na njenem obrazu.

Tako pa je bilo tudi sledeče dni. Vedla se je popolnoma drugače proti meni. Ogibala se je, da bi se srečala z mano, v mojej prisotnosti pa je bila sramežljiva in v zadregi. Shajala se je zopet

z mano, kakor s popolnoma tujim človekom. Mile njene šale in hudomušnosti, sanjarski nesrečni vitez bil je pozabljen — in v resnici nesrečen. Čutil sem sedaj, da v mojem srci sreča ne more vzcveteti, ako ga ne ogreva solnčni njen nasmeh.

Mej tem približal se je čas mojega odhoda iz Jarkova. Hotel sem le še počakati dneva zlate poroke, katero je imela obhajati baš tisti čas stara zakonska dvojica.

Na večer pred tem slavnim dnevom sprehajal sem se otožen po vrtu. Prišel sem k lipovi altani ter hoteč ustopiti zapazil sem ondu Jaroslavo — samo. Ustala je z zadrego v zarudelem lici. Čutil sem, da je to odločilen trenotek. Prisedel sem k njej ter jej razodel vse s prostimi, vročimi besedami. Ona me je poslušala z odvrneno glavico, a iz nedrij izvijali so se vzdih. Molčala je. Lehno sem položil okrog nje svojo roko — ona je vzdrtela, a le malo ter se obrnila k meni. Rosne njene oči srečale so se z mojimi, na obrazku zaigral je zopet nasmeh, a ne več oni detinsko šalji, temveč nežen in šalji, neizrecno mil, blesteč se v globoki rudečici njenega obličja, kakor prvi solnčni žarek v jutranji zori. Moja usta ujela so se ž njenimi...

(Dalje prih.)

Domače stvari.

— (Slovesno žalno mašo) po cesarjeviči Rudolfu služil je danes knezoškof dr. Missia z asistenco stolnega kapiteljna. Odkar je bila slavnost 600letnice, še ni bila stolna cerkev tako polna dostojanstvenikov, kakor danes. Navzočn so bili: deželni predsednik baron Winkler z vsemi uradniki deželne vlade, mej njimi svetovalca gospoda Schemerl, Globočnik itd., deželni odborniki: cesarski svetnik Murnik, dr. Vošnjak, Detela, in vsi deželni uradniki; deželnega sodišča predsednik g. Kočevar, državni pravdnik g. dr. Galle, z uradniki dež. sodišča in drž. pravdnictva, finančne direkcije ravnatelj g. Plahky, finančne prokuratorje načelnik g. dr. Račič z vsemi uradniki; poštni in telegrafski urad z načelnikom; podpredsednik kupčijske in obrtne zbornice g. Pakič z mnogimi svetniki, mestni župan g. Grasselli z mnogimi občinskimi svetovalci in mestnimi uradniki, vodje in učitelji srednjih in ljudskih šol, zastopnik „Rudečega“ in „Belega križa“, „patrijotičnega društva“ gospa Ljudske kuhinje i. t. d. Vojaštvo bilo je pod načelstvom generala g. Schilhavskega - Banbrück mnogobrojno zastopano. Razven oficijalnih osob bila je cerkev tudi pobožnega ljudstva polna. V presbiteriji postavljen je bil bogato razsvetljeni in s cesarskimi emblemi okrašen „Castrum doloris“. Pred stolno cerkvijo zbralo se je mnogo občinstva, ki je gledalo prihod in odhod žalostnih udeležencev.

— („Slovenec“ odgovor.) Tri dni in tri noči krpali so „Slovenčevi“ velmoži napad na naš list ter z njim napolnili tri predale včerajšnje številke. Navzlic tolikemu naporu so že v naslovu popolnoma pogoreli. Svojemu članku dali so namreč nadpis „Ovaduštvo“, s tem pa pokazali, da se še neso dokopali do obsega in vsebine tega pojma, akoravno kažejo baš sami v ovajanji veliko virtuoznost. Koga in kaj smo mi ovadili? To, da smo za beležili, kar se je po vsej Ljubljani že par dni govorilo, ker je vzbujalo splošno nevoljo, to pač ne spada pod rubriko ovaduštva. Mi smo bili le tolmač užaljenega javnega mnenja in niti javnih oblastev ni bilo treba opozarjati na svojeglavno brezaktnost, ki se je povodom smrti cesarjevičeve tako silno šopirila, da je deželno predsedstvo samo moralo posezati vmes, kakor se to obširneje opisuje v včerajšnjih Dunajskih listih. „Slovenčevi“ sotrudniki in njihovi visoki in višji pokrovitelji so torej pri tej priliki adreso popolnoma zgrešili. Na javnega mnenja zatožni klopi ne sedimo mi, pač pa „Slovenec“ in pokrovitelji njegovi. Popolnoma irrelevantni so torej dogodki iz 1887. leta, zlasti pa znano pastirsko pismo, ki se je mej tem že močno izdišalo. Baviti se je torej le z najnovejšim dogodkom, ki pa ne bode drugačen, ako se vsi vkupe na glavo postavite. Notici, ki sta bili v tej zadevi priobčeni v našem listu, so našim čitateljem še v živem spominu, ne treba da bi je ponavljali. Mi smo jednostavno konstatovali, da so drugod na škofovskih palačah razobešene žalne zastave, v Ljubljani pa ne. Konstatovali smo, da je vladika Strossmayer odredil, da se imajo po vseh župnih cerkvah čitati svečane zadušnice po pokojnem cesarjeviči Rudolfu, nedavno imenovani tajni svetnik Nj. Velečastva, knezoškof dr. Jakob Misija, pa kaj tacega še ni odredil. Ali ni to bila resnica? Da, resnica, polna, žalostna resnica. Ker pa resnica oči kolje, zato farizejski trdite, da je naša pisava nespodobna, nedostojna in npravnim čutom zoperna. Namesto, da bi bili svojo blamažo tiho spravili v žep, namesto, da bi skesano trkali na prsi: Mea culpa, mea maxima culpa! začeli ste, kakor mešetarji na semnji, kričati, misleč, da se bode z velikim krikom in klevetanjem oprali. Zaman tako početje! Vse prebivalstvo Vas je že obsodilo in laskamo si, da je vse občinstvo na naši strani, da je vse razumništvo proti Vam. Ne pomaga Vam prav nič zvijača z židovsko politiko, katero Vam vračamo neodpečateno nazaj, kajti mi še nikdar nismo proglasili načela „ubi bene ibi patria“, Vi ste pa to v enem svojih glasil že storili in tudi v praksi poprijeli se že židovskih načel. Torej: bruno v svojem očesu itd. — Da bi mi v cerkvenih stvaréh odločevali, tega si še nismo svojili, pravici, kritikovati Vašo samovoljo in strast, se pa nikdar odrekli ne bomo, kajti nezmotljiv je samo oče papež, njegovi slugi v Ljubljani pa še ne. — Zato nam bodejte že morali dopuščati, da se pri

jednacij prilikah bavimo z Vami. Ta posel sicer ni prijeten, kajti Vi kaj radi javkate o nesposobnosti in celo neotesanosti, ne da bi pomislili, da kdor drugemu neotesanost predbaciva, sam še nikdar otesan bil ni. A neobhodno potreben je ta posel, ker bi se Vi sicer še bolj prevzeli. V javnem interesu je, da gotova drevesa ne rasto v nebo, mi pa delujemo v zmislu javnega mnenja. V tem oziru nas ne spravijo z določenega tira vse Vaše puhle propovedi o časnikarski dostojnosti itd., kajti, ko bi iskali pouka v teh lastnostih, ne zatekali bi se k Vam. — Naposled še jedno. V uvodu Svojega članka priobčili ste obširno „Pauschal-Verdächtigung“. Govorite namreč o takozvanih domoljubih, katerim je domovina „molzna krava“, o kruhoborcih, ki skrbijo le „za blagor družine in hvaležnost repotrescem“, katerim je domovina „občinski pašnik“, o navideznem domoljubju, o sebičnosti itd. Ali bi ne kazalo, da govorite o tem določneje? Sicer si moramo misliti, da ste baš v uvodu napisali „ein Stück Selbstkritik“.

— (Dnevni red seji Ljubljanskega občinskega sveta) v torek 12. dan februarja 1889. l. ob 6. uri zvečer v mestni dvorani: 1. Naznanila prvosedstva. 2. Oddaja mizarskega, ključničarskega, plesarskega, steklarskega in slikarskega dela za novo mestno šolo v Poljskih ulicah. 3. Mestni proračun za 1889. leto.

— (Občini Jablanica pri Ilirski Bistrici) izvolila je dne 3. t. m. g. Josipa Gorupa na Reki častnim občanom.

— (Slovensko gledališče). V nedeljo dne 10. t. m. ponavljal se bode „Srečen oče“, veseloigra v 3 dejanjih. Ker je igra pri zadnji predstavi jako ugajala občinstvu in se je predstavljala na delavnik ter marsikom ni bilo mogoče udeležiti se je, ponavljala se bode omenjeni dan, kakor upamo pri polni hiši. Jutri v soboto je predstava v Trstu.

— (V prisilni delavnici) je bila včeraj črna maša za pokojnim cesarjevičem Rudolfom. Bral jo je g. p. Angelik Hribar. Mej pogrebom cesarjeviča so prisiljenci popoldne bili prosti dela in so molili.

— (Zblaznel) je g. Fran Kutnar, sodniški svetnik v Gospiči. Že dlje časa bil jako potr in ogibal se je ljudij. Na svet zdravnikov odpotoval je na Dunaj, kjer so se hitro prikazala znamenja zblaznelosti. Odveli so ga na psihijatrični oddelek splošne bolnice. Gosp. Fran Kutnar je rodem Slovenec, je 1857. l. dovršil gimnazijo v Ljubljani in je gotovo pri vsakem, kdor ga je poznal v prijetnem spominu.

— (Akad. društvo „Triglav“ in akad. podružnica sv. Cirila in Metoda v Gradcu) imata svoji seji, preloženi povodom smrti cesarjevičeve, v soboto dne 9. t. m. ob 8. uri zvečer v gostilni „zum wilden Mann“ (Jakominigasse).

— (Telovadno društvo „Sokol“ v Gorici) vabi k letnemu občnemu zboru, ki bode v nedeljo 10. t. m. v sobani Marzinijeve gostilne. Začetek ob 4. uri popoldne. Dnevni red: 1. Pozdrav staroste. 2. Tajnikovo sporočilo. 3. Denarničarjevo sporočilo. 4. Volitev treh pregledovalcev računov. 5. Volitev staroste in šest odbornikov. 6. Volitev treh razsodnikov. 7. Razni predlogi. — Po občnem zboru, ob 8. uri zvečer bode ples. Ob 11. uri počitek, pri kojem bode zanimivo srečanje 4 dobitkov. Ustopnina k plesu znaša za društvenike v društveni obleki 50 kr., za vse druge 80 kr. Ustop k zborovanju kakor tudi k plesu je izključljivo dovoljen samo društvenikom in po odboru vabljenim gostom. Društveniki naj blagovole priti v društveni obleki, vsi drugi gospodje pa v črni. Ob enem naj blagovole prinesiti seboj vabilo, ker brez tega se vsak pri uhodu zavrne. K obilni udeležbi vabi odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Postojina 7. februarja. Pri občinski volitvi glavne občine v Hrenovicah bil je z ogromno večino županom izvoljen gosp. Hinko Kavčič.

Dunaj 7. februarja. Smolka objavil zbornici odgovor cesarjev pri vsprejemu predsedstva. Cesar naglašal je izkazano zvestobo in udanost vseh narodov in izrekel najtoplejo zahvalo za sožalje. Potem pa je rekel: „Koliko imam v teh težkih dneh zahvaljevati svoji iskreno ljubljani soprogi cesarici, kolika podpora mi je bila, tega ne morem popisati, ne dovolj toplo izraziti. Jaz le Boga hvalim, da

mi je dal tako tovaršico. Le povejte to: Čim bolj bode to širilo, tem bolj vam bom hvaležen.“ Cesar bil je vidno ganjen, solzil se je in glas se mu tresel. Smolka sam je jokal, javljajoč odgovor cesarjev.

Dunaj 8. februarja. „Wiener Zeitung“ objavlja cesarjevo povelje mornarici, popolnoma soglasno s poveljem vojski. — Dunajski jutranji listi proslavljajo cesarico v navdušenih člankih. „N. Fr. Presse“ pravi: Govor cesarjev je spomenik, ki ga je cesarici postavil v zgodovini. Slika njena plavalna bode pred narodov očmi v podobi, vidni v njenega soproga ganljivem popisu. — Zopet baveč s svojo včerajšnjo vestjo, javlja „Fremdenblatt“, da je cesar časnikarstvu v najmilostnejih, najtoplejših besedah izrazil priznanje Svoje. — Tudi pri drugi žalni maši, ki jo je nadškof Schönborn služil v dvorni župni cerkvi, bili so cesar in cesarica, cesaričinja vdova, člani cesarske hiše, dalje vse tukaj bivajoče plemstvo, generalstvo, dvorni in državni dostojanstveniki. Gneča ljudstva v cesarsko rakev tudi danes ogromna.

Razne vesti.

* (Nezgodna na železnici) 4. t. m. trčil je iz Bruselja ob šestih zvečer v Arlon odšli vlak na postaji Namurski v drug ondi vozeči železnični stroj. Kurilec in njegov pomočnik sta mrtva, strojevodja je pa teško ranjen.

* (Samoumor.) V Parizu ustrelil se je 5. t. m. obče poznati lehkživec in nečak grofa Camonda, bankir Halphon, zaradi velikanskih dolgov prouzročenih po igri na karte in zbog nesrečne borzne spekulacije.

* (Nevihita.) V Berlinu imeli so 2. t. m. ob štirih popoldne mej strašnim metežem hudo uro, katera je ustavila po ulicah za nekoliko časa vsakršen promet.

Poslano.

Slav. uredništvu „Slov. Naroda“ v Ljubljani.

Sklicevaje se na § 19. tisk. postave dopisujem Vam sledeči popravek dopisa „Štajerske meje“ 30. januarja v „Narodu“ št. 28. t. l., da ga sprejmete blagovoljno v prvo številko „Sl. Naroda“:

Ni res, da bi bil jest zahteval od katerega ženina, da mora priti 12krat k izpraševanju, predem sme stopiti v zakon. „Instructio“, ki je gg. župnikom merodajna pri pripravi ženinov in nevest za sv. zakon, pa naroča v §. 74, naj sleherni župnik skerbi, da sta ženin in nevesta podučena v resnicah sv. vere, drugače naj ju ne okliče; §. 69. pa veleva, kako natančno je paziti, da zadostujeta ženin in nevesta vsim postavnim določilom. Po teh določilih se je ravnati meni in slehernemu g. dušnemu pastirju.

Ni res, da bi bil moral priti g. učitelj Likar 3 krat k izpraševanju. Naročil sim bil g. Likarju priti k poduku za sprejem sv. zakona, samo za enkrat. Sleherni razumnejši kmetiški ženin pa ve, da zadnji večer 9. ura, ni pripravi in ne postavni čas, priti k župniku oglašat oklice in opravljat izpraševanje. G. Likar je prišel zadnji večer okrog 9. ure zvečer k meni zaradi oklicev; in glede reda, ki mu ga je baje dal g. prof. Klemenčič iz veronauka, oklical sim g. Likarja takoj v nedeljo. Red g. Klemenčiča pa menda ni oprostoval g. takrat še začasnega učitelja od potrebnega poduka za sprejem sv. zakona; še manj od dolžnosti, da donese ali dopošlja, mladoletni, privoljenje varstvenega urada ter druge postavno določene dokumente. To si da dopovedati sleherni razumnejši kmetiški ženin enkrat, in tudi ve, da mora biti oklicni list kolekovan, ter se ne izročuje pred izveršenimi oklici. Če si g. Likar tega ni hotel dati dopovedati, ter je moral zato pota imeti nisem jest kriv. — Pripravljaj sim, razun g. Likarja, dva tukajšnja g. učitelja g. Zupina in g. Petrovca k sprejemu sv. zakona; oba živita, naj povesta, koliko sim niju mučil v tej zadevi?

Dopisovalec „Rogovilec“ naj imenuje gg. tovarše, ki mi kličejo — „libera nos Domine“, drugače ga imenujem zlobnega obrekovalca, ki piše s samega sovraštva; in tudi župljani Čemšeniški bodo klicali takemu prijatelju svojemu: Libera nos Domine! —

V Čemšeniku, 4. svečana 1889.

Fr. Rome, župnik.

Vabilo.

Prihodnja pevska vaja bode jutri v soboto dne 9. t. m., kar gg. članom čitalniškega pevskega zbora naznanja pevski odbor.

Zanesljivo zdravilno sredstvo. Osobe s slabim prebavljenjem, ki trpé na pomanjkanji slasti, napenjanji, tiščanji v želodci in nerednem iztrebljenji, zadobé zopet zdravje, če rabijo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Skatljica stane 1 gld. Vsak dan razpošilja po poštnem povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom.

„LJUBLJANSKI ZVON“
 stoji
 za vse leto gld. 4.60; za pol leta
 gld. 2.30; za četrto leta gld. 1.15.

Darila za „Národní Dom“.

XXVIII. izkaz „Krajcarske Družbe“.

Prenesek	6521 gld. 52 kr.
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik E. Lah) na knj. št. XLV	10 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik I. Košček) na knj. št. 240	4 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik dr. V. Gregorič): ost. knj. št. 101 9 gld. 42 kr. „ „ „ 146 11 „ — „ „ „ „ 194 3 „ 60 „	24 „ 02 „
Krajcarska družba v Borovnici (poverjenik Fr. Papler) na knj. št. 83	6 „ 60 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik J. Raut) na knj. št. 83	— „ 60 „
Krajcarska družba na Dovjem (poverjenik Fr. Jeglič) na knj. št. 41	— „ 90 „
Krajcarska družba v Kamenjah pri Gorici (poverjenik L. Furlani) na knj. št. 5	— „ 73 „
Krajcarska družba na Planini pri Vipavi (poverjenik I. Kobal) na knj. št. 75	— „ 30 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik I. Pribil) na knj. št. 80	4 „ 63 „
Krajcarska družba v Bistri (poverjenik J. Verbič) na knj. št. 87	3 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenica L. Vidmajer) ost. knj. št. 239	3 „ 80 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik A. Pucihar) na knj. št. 247	— „ 40 „
Krajcarska družba na Razdrtém (poverjenik H. Kavčič) na knj. št. 105	5 „ — „
Krajcarska družba v Ratečah (poverjenik L. Kavalir) knj. št. 116	12 „ — „
Krajcarska družba v Brežicah (poverjenik dr. Fr. Firbas) na knj. št. 379	— „ 12 „
Krajcarska družba v Mengšu (poverjenik A. Javoršek) na knj. št. 348	3 „ 20 „
Krajcarska družba v Zamosnem pri Sodražici (poverjenik J. Vesel): na knj. št. XXXIV gld. 20 kr. „ „ „ 106 — „ 34 „	— „ 54 „
Krajcarska družba v Kranju (poverjenik V. Globočnik) ost. knj. št. 541	9 „ — „
Krajcarska družba v Baki pri Divači (poverjenik J. Strukelj) na knj. št. 284	1 „ — „
Krajcarska družba v Mokronogu (poverjenik Fr. Mikuš) na knj. št. 26	6 „ 80 „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik J. Hafner): na knj. št. LI 3 gld. 90 kr. „ „ „ 45 2 „ 18 „ „ „ „ 46 3 „ 92 „	10 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik Ferd. Bradaska) na knj. št. 201	— „ 96 „
Krajcarska družba v Ribnici (poverjenik I. Pele) na knj. št. 356	— „ 20 „
Krajcarska družba v Cirknici (poverjenik Fr. Zagorjan) na knj. št. 254	2 „ 25 „
Krajcarska družba na Uncu (poverjenik P. Repič) na knj. št. 163	1 „ — „
Krajcarska družba v Velikovecu (poverjenik Fr. Podobnik) na knj. št. XXXI	— „ 10 „
Krajcarska družba v Velesovem (poverjenik M. in R. Kos) na knj. št. 420 in 421	5 „ — „
Krajcarska družba v Kalobju na Štajerskem (pov. A. Kreft) na knj. št. 386	1 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik Al. Ratoliska) knj. št. 482—486	60 „ — „
Krajcarska družba v Ljubljani (poverjenik L. Pintar) na knj. št. 542	1 „ 50 „
Krajcarska družba v Celovcu (poverjenik J. Homan) na knj. št. 475	7 „ 50 „
Krajcarska družba v Sodražici (poverjenik F. Fajdiga) na račun knj. št. 364	1 „ — „
Krajcarska družba na Rakeku (poverjenica M. Sebenikar) na knj. št. 313	5 „ 70 „
Skupaj	6714 gld. 37 kr.

Opomba: Izkazano svoto nabralo je 297 poverjenikov na 477 (422+LV) knjižic, od katerih je 306 (293+XIII) popolnoma in 171 (129+XLII) deloma razprodanih. V prometu je 235 (197+XXXVIII) knjižic. Število poverjenikov krajev znaša 149. Lepa hvala vsem p. n. poverjenicam in poverjenikom na njih marljivem trudu!

V Ljubljani 1. februarja 1889.

Odbor „Krajcarske družbe“.

Loterijne srečke 6. februarja.
 V Brnu: 21, 33, 39, 13, 76.

Tuji:

7. februarja.

Pri **Slonu:** Wokan iz Šostajna. — Horčička iz Pulja. — Čeh z Lažkega. — Steindler z Dunaja. — Vrabčevic iz Zagreba. — Gaas, Bosanis z Dunaja. — Jentzich iz Trsta.

Pri **Maliči:** Obresa z Vrhnike. — Moser z Dunaja. — Kastl iz Plzna. — Reichhold, Seidler z Dunaja. — Urbančič z Gorenjskega. — Tasan iz Kočevja. — Stare iz Mengeša.

Pri **južnem kolodvoru:** Jurkovič iz Trsta. — Springer z Dunaja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
7. febr.	7. zjutraj	729.3 mm.	—13.0° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. popol.	726.5 mm.	—3.4° C	sl. svz.	jas.	
	9. zvečer	724.9 mm.	0.4° C	sl. svz.	obl.	

Srednja temperatura —5.3°, za 4.9° pod normalom.

Dunajska borza

dné 8. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 83.35	gld. 83.40
Srebrna renta	83.85	83.90
Zlata renta	111.40	111.40
5% marcna renta	98.80	98.90
Akcije narodne banke	894.—	883.—
Kreditne akcije	311.40	311.10
London	120.75	120.80
Srebro	—	—
Napol.	9.56 1/2	9.56 1/2
C. kr. cekini	5.67	5.67
Nemške marke	59.12 1/2	59.12 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 134	gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 181	„ —
Ogerska zlata renta 4%	101 „ 70	„ —
Ogerska papirna renta 5%	94 „ 15	„ —
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ 75	„ —
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 122	„ —
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122 „ —	„ —
Kreditne srečke	100 gld. 183	„ 75
Rudolfove srečke	10 „ 22	„ —
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 126	„ 70
Tramway-drust. velj. 170 gld. a v.	232 „ —	„ —

Kdor si hoče (85—2)

brez težave zaslužiti mnogo denarja

pošlje naj svojo adresu upravnistvu tega lista v zapечатnem pismu z nadpisom „**nasluček**“.

Dr. Friderik Lengiel-ov
Brezov balzam.

Ze sam rastlinski sok, kateri teče iz breze, ako se navrti njeno deblo, je od pamtiveka znan kot najizvrstnejše lepoto; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim potom kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskinje od polti, ki postane vsled tega čisto bela in nežna.

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kozave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podleže beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žoltavost, ogerce, nesno rudečino, zajede in druge nesnažnosti na polti. — Cena vrču z navodlom vred gld. 1.50.

Zaloga v Ljubljani pri U. pl. Trnkoczy-j, lekarji. (803—6)

VENČEK
 kočijažev in služabništva
 kateri bi se imel vršiti dne 2. februarja, bode (89)
 dne 9. februarja t. l.
 v prostorih Koslerjeve pivarne.
 Začetek ob 8. uri zvečer.
 Ustopnina 60 kr. Dame so proste.
 Na mnogobrojno udeležbo vabi odbor.

Razprodaja žita.

Vsled odobrenja moje ponudbe s strani slavne c. kr. deželne sodnije v Ljubljani z odlokom z dne 5. februarja t. l., št. 1237, sem prevzel

zalogo žita ranjcega A. Dreota

in tem potom naznanjam, da bodem jel to razprodajati

v ponedeljek, to je 11. t. m., v Dreotovih magazinih.

Ker imam za razprodajo le kratek čas določen, stavljam bodec cene razmerno nizko in se priporočam p. n. kupcem za mnogobrojni obisk.

Ljubljana, dné 8. februarja 1889.

J. Knez,
 trgovina z žitom in deželnimi pridelki
 (88—1) v Ljubljani.

Razpis natečaja.

Pri Ljubljanski mestni občini je oddati službo

mestnega vrtnarja

z letno plačo 390 gld. in s prostim stanovanjem, oziroma eventualno službo

vrtnarskega pomočnika

z letno plačo 300 gld.

Prošnje za ti službi z dokazili o starosti, sposobnosti in dozdanjem službovanji uložiti je

do 23. februarja t. l.

pri tukajšnjem mestnem magistratu.

V Ljubljani, 25. dan januarja 1889.

Župan: Grasselli.

Po soglasnej sodbi odličnih strokovnjakov je

koroški rimski vrelec

jako odlična zdravilna studenčnica pri vrnatih, želodčnih, mehurčnih in obistnih boleznih, pri kataru, hripavosti, kašljanju, posebno za otroke, poleg tega pa tudi (736—15)

jako fina namizna voda

s posebno dobrim okusom, brez vseh organskih in železovih otežujočih primesi.

V Ljubljani ga prodaja M. E. Supan; v Kranji: F. Dolenc; v Celji: J. Matič.

ZBIRKA
DOMAČIH ZDRAVIL,
 kakor jih rabi slovenski narod.
 S poljudnim opisom človeškega telesa.
 Izdal in založil Dragotin Hribar.
 Odobril br. Edvard Benedičič, nadzdravnik usmiljenih bratov v Št. Vidu na Koroškem.

Ta slovenskemu narodu zelo koristna knjižica dobiti je v „NARODNI TISKARNI“ v Ljubljani, Gospodske ulice št. 12. — Stane 40 kr., po pošti 45 kr.

DAV. POVERAJ, civilni in vojaški krojač.

Kdor

želi kupiti dobro obleko, bodisi katerega koli stanu, duhovskega, civilskega ali vojaškega, naj se obrne do podpisanca, ki ima bogato zalogo vsakovrstnega sukna iz najprvih tovarn in veliko zalogo

narejene obleke.

Davorin Poveraj v Gorici,
 na Travniku, nasproti vojašnici.

Naročbe se hitro in lično izvršujejo po najnovejšem kroji za vsak stan in po poštenih cenah. Uzorci se pošiljajo na zahtevanje na ogled.